

мисля, че нѣкога ще се мрѣ — обзема ме нѣкакъв ужасъ!

— Защото у тебе живѣе още животното, Андрея... — го пресѣче Габара. — Тѣй е съ всички, които чакатъ отъ живота само плътска наслада. Тѣй бѣше съ мене, преди да се преселя тукъ. Но отъ какъ се уединихъ тукъ, отъ какъ заживѣхъ съ природата, съ себе си — проясни ми се и чакамъ смъртѣта тѣй спокойно, както спокойно отивамъ да се разходя, кога съмъ уморенъ... Че какво о смъртѣта? Ей погледни: бѣше день, грѣя слънце — настѣпва нощъ, за да си почине всичко. Тѣй е и съ живота. Бѣха младини, лудувахме, скитахме; дойде пладне — завършихме нашето дѣло; сега е вече вечеръ и трѣба да дойде нощъ. Защо те плаши нощѣта? Може ли безъ нощъ! Нали затова имаме умъ! И когато съ умъ разберемъ това — нѣма защо да се плашимъ, нито да ни отчайва това.

— Ахъ, тамъ е то! — въздъхна Порязтъ. Личеше, че това го плаши.

— Нѣщо повече, азъ казвамъ, тя трѣба да дойде по навреме, кога е бодъръ духътъ, да не ставаме смѣшни. Че какво е хила старостъ, съ вдетенена мисль, съ старешко оглупѣване!.. О не! Нѣма по жалко съществуване отъ вдетенена сгаростъ. И за това, за себе си, азъ желая само едно: Стойко да поеме работата ми; да запази онова, което ще му предамъ. И тогазъ спокойно ще кажа: ела смъртъ, защото моя пжтъ е изминатъ. И увѣрявамъ те, съ легането си на чардака, подъ сѣнката на Габаритъ, азъ ще прегърна смърта съ пълно спокойствие... Както нивата кога узрѣй, трѣба да се жени; както слънцето кога е стопило земята, трѣбва да залѣзе; както следъ деня трѣба да дойде нощѣта — тѣй и смъртѣта е необходима следъ единъ смисленъ животъ. Не страхъ, а вѣра трѣба да осѣни душата въ последнитѣ години на човѣка.